

ДА ПОМНИМ ЗАВЕТА НА СВ. ПАИСИЙ

стр. 4

**НЕОФИТ БОЗВЕЛИ
160 г. от смъртта му**

стр. 5

**ЕМО КУЛТУРАТА
и подрастващото поколение**

стр. 7

Пренасяне мощите на св. Йоан Рилски.

Степосис от притвора на църквата „Успение на св. Йоан Рилски“, Рилски манастир

**Възръщане мощите на св. Йоан Рилски
Чудотворец от Търново
в Рилската света обител**

На 1 юни Църквата празнува възръщането на мощите на св. Йоан Рилски Чудотворец от Търново в Рилската света обител. Скоромият отшелник от Рила планина живял през Х век, по времето на благочестивия български цар Петър. Осце приживе наричали Йоан земен ангел и небесен жител. Заради големата му вяра и духовност Бог му дал дърбата да помага на хората и да върши чудеса.

На 18 август 946 година св. Йоан Рилски напуснал тогавашния свят, а 34 години след успяването си се явил на съните ученици и им заповядал да пренесат нетленното му тяло в Средец. Там мощите на светеца били пазени в продължение на два века.

През 1195 година цар Иван Асен I (1190-1196) тържествено ги пренесъл в столицата Търново.

През 1469 година, след като получили разрешение от султана, монасите от Рилската обител върнали мощите на светеца от Търново в основания от него Рилски манастир.

Очевидци на това събитие джон Вадаслик Граматик описва подробно пренасянето на мощите, като разказва за семницата, през които ковчежът с мощите минава и как са били порсечани от кири и на-

рода. Накрая нетленното тяло на св. Йоан достига до Рилската св. обител. „След това... ги срещна цялото братство на света обител с инок и чистен кръст на мястото, наречено Върбича, малко по-долу от съединението на двете реки Рила и Имина, и там обрзуваха хората заедно и пяха божествени песни, цюваха свединята и един друг, и оттам всички заедно пристигнаха в манастира. И като внесоха ковчеза на преподобния в църквата с анието поместил и псалмопение, поставила го на пратковеното място на 30 юни 1469 г., където и досега лежи и е непрескъхач извор на изцеления за пристъпващите с топла вяра. Като извършиха всеобщо бдене и почетоха дена, установиха оттогава всяка година да служат на преподобника всеобщо бдене в манастира на първия ден на месец юни заедно със светите бесребреници Козма и Давид, като празнуват така възръщането на честните мощи, и да му паят мюлебен канон-параклис с четвъртее всяка седмица на големата.

Раказ за връщането на честните мощи на преподобника наш отец Йоан от грау Търново в неговата Рилска обител, записано във „Велика пантеирик“ на Рилския манастир.

**Петмесецница в
патриаршеската катедрала**

На 15 юни с тържествено богослужение бе отбелязан празникът Петмесецница в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. Св. Ли-

Множество вярващи бяха изпълнили храма на празника. След св. Литургия бяха отслужени вечерня, на която бяха прочетени ко-

тургия бе оглавена от Негово Свещество Българския патриарх Максим. В съслужение с главата на БПЦ бяха Словобинският ен. Наум, главен секретар на Св. Синод, анкарински ен. Зиевски Йоан, Маркранополският епископ Константин, архимандрит Йоан, председател на отдал „Богослужение“ на Св. Синод.

Словото за празника произнесе Негово Свещество. В него той бе отбелязана значението на Петмесецница в живота на Църквата.

**ЧОВЕКЪТ НА
ВЯРАТА ХРИСТОВА**

Ратворник Библията, за четехт се в книгата на проф. Даниел за съзия на Наухуздонор с цар, който бе поробил неуките и откъс мюлет от тях в плен, между които бил и проф. Даниел.

Наухуздонор съмвал чулел сия и като се събудил, съвят изчезнал от ума му. Призовавал нилонските философи и магюсници да му открият съята. Те не могаха. Тога строгил проф. Даниел след молитва към Господу Богу. Ето съята. – Пред погледа на Наухуздонор се открил отломан страниен вистак. Главата му била от чисто злато, гърдите и ръцете – от сребро, коремът и бедрата му – медни, пишните

(колената) му – железни, юкете му – чист железни, част глинени. Наухуздонор се загледал в него, докато „камък се откъсна от планината, без да го е ръка съборила, удари в истукана, а неговите железни и глинене юкете, и ги разбъ“ (Дан. 2:31-35). При тази гледа Наухуздонор се стреснал, разбулел си с съвят изчезнал от погледа му.

Проф. Даниел му изтъгувал съята. – Цар над всички царе в онова време, той Наухуздонор се златната глава на истукана. След него ше дойнал други царе с мако величие, не бестина в слоба, като злато и сребро, а такия, които като железно ше тропнал нароците.

На стр. 2

Десет 30 май е изпълнен с радост и тържественост в училището на днешна по вероучението на два места: в дома за деца лишени от родителски грижи (ДЦДРГ) „Радоуст“ и в с. Дрен. В Целодневната детска градина „Осми март“ в Радомир. В един и същи ден дава практика: съвкупно от 10 в. в с. Дрен, а от 16 в. в Радомир. В подготовителната група на СОУ „Христо Ботев“ в с. Дрен учебната година завършва на 14 децата, десет от които са от Дома за деца, лишени от родителски грижи. Тези толкова различни деца продължение на цели учебна година изучават заедно православно вероучение в Богословна Личия Блажкова.

Отнасяло заниманията са само по един час, но впоследствие те се увеличават на 4 часа, по желание на децата и по предложение на тяхната учителка г-жа Галина Герчева. В тези часове децата слушат беседи, участват в молитви, отговарят картинки и книжки с православна тематика. По това време те и техните родители получават книги, които в този ден се съпроводена от молитви преди и след хранене. В часовете присъства помощник-управителката г-жа Параскева Дюкова, която проявява много голям интерес към православно вероучението.

За Великден децата получават като подарък книжки за отпразнуване „Възкресение Христово“ от поредицата „Малкият аликониост“ на Русенския манастир „Св. Йоан Рилски“. Голяма радост за децата са подарявателите, изпратени от следва от преподавателките на Личия от Богословския факултет в София. Там преподавателка не дава пътя изпраща подаръци на децата.

В дом „Радоуст“ всички е общо, дори и вечерно. Там живее в като и християнска община, но децата са си деца – те искат да имат свои вещи. За това толкова много се радват на подарявателите, които Личия подаряват детските имена. Радоустното тук е, че те си ги разменят за известно време, за да може всеки да се докосне до това, което е притежание на другарчето.

Друг забележителен факт в подготовителната група е, че три от децата са мислоспособни, а петта година изучават православно вероучение заедно с другите.

С децата от малката група занимавания по вероучението са в дома. В тази група, начело с учителките Веселина Апра-

мова и Станка Зларкова, има много прекрасни песни. В дома работи и учителката по музика г-жа Мария Гърбева. Трите учителки заедно подготвят групата за различните културни прояви. За това тук (имаат) предмети и креслата възраст на децата, и острига лина са на роителската (ласка) се наблага на разучаването на молитви и песни и провеждат ето на беседи. Мамагуните са полицаи, като подарък аудиокасета с християнска песента.

ПРАВОСЛАВИЕТО НЕ Е УЧЕБЕН ПРЕДМЕТ, А НАЧАЛО НА ЖИВОТ

А НАЧАЛО НА ЖИВОТ

Г-жа Лидия Блажкова (в средата) с децата от ДЦДРГ „Радоуст“ и с. Дрен на 1 юни

новина за деца. Работят песничка, които учителките избират за децата и с които разучават на г-жа Гърбева, и „Молитва“ (Дядо Господи, прости ме ...) по текст на Иван Вазов и музика на Борис Карадимчев. Пархоето съпроводен е със същото заглавие и са в поетесата Елисавета Багряна („Ти, Който мислеше всичко ...“).

Децата от двете групи в Дрен

прогледват заедно заниманията по вероучението и през Алмото

Големи те деца също ще бъдат обучавани в дома, които Личия подаряват детските имена на учебната година и в ЦДРГ „Осми март“ в Радомир, където вероучението изучават деца от православни и адвентистки семейства в две групи – три (5-6 в.) и четвърта (6-7 в.). Личия изпита, провежда съвместно на 27 май (в трета група) и на 29 май (четвърта група), донасят радост и удовлетворение на тяхната учителка г-жа Блажкова, защото тя констатира, че децата са усвоили материала. Особено е доволна от малчуганите в подготовителни-

та група, които на 29 май я смайват със знаята си. Още по-тържествен е изпращането им на 30 май, когато тя вижда настроените на децата, поприетните, се децата им явят дори по-високо от тях.

В ЦДРГ „Осми март“ се провежда общо 40 часа (по 20 за всяка група), като единствот от тях е за посещение на храм „Св. вмчк Димитър“ в града. Учебните занимания са разнообразни и с помощни материали.

По случай Възкресение Христово децата от двете групи получават като подарък картички с текстове и картинки за оставяване от поредицата Библията „Живот на Исус“, одобрени от МОИТ. Тези Личия отна на децата по искане на директорката г-жа Бистра Тонева. Тези и книжките, раздадени в Рождественския празник, децата отнасят всички за децата с родителите си през лятото.

В ЦДРГ „Осми март“ вероучителните занимания завършват 26 децата (всички) от четвърта и 15 деца от трета група. Сред децата, изучаващи вероучението има няколко, които са от адвентистки семейства. Удома пречка

деца от различни деномциации да изучават заедно православно вероучение –

смята Личия. – За децата не съществуват никакви граници. Тяхната душа е една и всички са православни обичай и изучаващо лесно искат и дават проща. А ние трябва да ги насочим в правия път.“

При извършването на учебната година в ЦДРГ „Осми март“ родители, учители и директор се интересуват дали годината ще бъде успешна, защото се вероучение. За съжаление това още не може да се каже, тъй като финансирането на такъв обособените е много трудно.

На 21 февруари успешно стартират и беседите по вероучението в Клуба на хората с увечия, които има Община Радомир, които също се ръководят от Лидия Блажкова. Беседите се провеждат веднъж месечно и продължават по няколко часа, в зависимост от интереса и разискванията въпроса.

На 23 април ръководителя на клуба организира екскурсия до ИКСМХ „Св. Александър Невски“ в Национален природонаучен музей и Национален исторически музей. Групата е посрещната от домакиня на клуба г-жа Стефаня Каладжица. Личия разказва на своите ученици за катералата, за св. благовестен княз Александър Невски, за сирини равноапостолен музей, за сестра Владимир, за смесения княз за храмното духовство, за св. св. Кирил и Методий, за стремеж да ги подтикне към духовен живот, към търсене и намиране на духовен наставник, към приемане на св. Прича-

Децата от ЦДРГ „Осми март“ пред храм „Св. Св. Кирил и Методий“ в с. Георги Христов

тие. Беседите в клуба продължават и през лятото.

„Православието е начин на живот, а не само предмет за изучаване в училище, детската градина, клуба и храма – казва Личия. – Затова – продължаваме и през лятото. Хората постепенно трябва да свикват да живеят православно. Не трябва на вероучението да се гледа като на никаква различен предмет, който, ако някой желае, може да изучава. Вероучението не е самоцел. То трябва да даде на хората необходимата духовна култура, която те да прилагат навсякъде, във всички сфери на своя живот. Не може само за да на вероучението, защото ще наречат светите братя „св. Кирил“ и „св. Методий“, а по другите предмети и в живота да ги наричат просто Кирил и Методий.“

Сериозни са занимаванията по вероучението в Дрен и Радомир във всички обособените групи. Това е така, защото ръководствата на групите гледат сериозно и отговорно на този предмет и оказват изцяло съдействие на Лидия Блажкова.

НОВИ КНИГИ

Излезе от печат книгата „Митрополит Михаил Доростолски и Черновиц – 1868 в архивите“ (сб. 1) от архивиста г-жа Елена Навицкая. Книжката е издадена в манастирския свещенски списък на Св. Тодор Билчов в Св. Митрополит Михаил Доростолски и Черновиц архив. Рус. Издателство „Св. Методий“ и с. Христо Темевак, директор на Църковно-историческия институт при Българската патриаршия.

Сборникът съдържа текста до и от митрополит Михаил. Уважавано в него е, че пристават с митрополит Михаил Доростолски и Черновиц архив и това се разкрива обикновено от различни страни.

Поचेето от предлаганите списъци са оригинални, писани на пишеца ливана или на ръка, с латиница. В сборника са подредени хронологично и са предпоставени с първоначален и редиционен заглавие. Датите са запазени по оригинала.

Сборникът се издава с благословението на Русенския митрополит Неофит по случай 80-годишнината от митрополитския сборник „Доростолски и Черновиц архив“ издаден в Манастир „Изподъничката“ от настоятелството на Скакия манастир „Св. Димитър Български“.

Отпечатан е със спонсорствование от на Скакия манастир „Св. Димитър Български“ Русенския митрополит

Накни ръководители на някои авеления обаче **училището не желая да допускат преподаване на вероучение**

Това ясно говори за незначителност на кър проблемите на подрашките, които се обучават в поверието им училища. Агресивта сред децата, алкохолът, тютюнопушенето, наркоманията, проституцията, хомосексуалният, млеуването в сектантски общности, посещаваната при астрономи, екстремисти, банди и вранчи са все трагични последици от липсата на духовна култура не само сред младежите, но и сред техните родители. Съвсем пресен пример са и наскоро отгнанияте абитуриенти Болозе – някои ученици си пише още на тържествата в училищата. Не така се държат човек, който е свързан в стража Беляна и който има формирана християнска ценностна система. Тя е като греховна стена, която го скрива от агресивната околна среда.

Лидия СМНРОВА

Елена Навицкая, архивистка в Черновиц архив (1984-1991)

Робска слоба. Вече са близо 370 години (1393-1763) българският народ върху себе си бремето на робията. Поробител тайно земята и безчиста. Турският итаган испрепастано се размазва на съществуването и бедна рая и погубва забраната от света български народ. Платят майки и сиринци неуежвано за своите деца, посещени пред очите ни или отвлечени: синове - за синчари, дъщерии - за харемски конници, погуби паша или бей. От време на време надигат гласа буйни родини синове и отмишват за поругнатата част на майка или сестри, за итерен башини дом. Излизат в Балкана смелчани и стават хайдут, страшилище за поробителя.

Време на тежка черна робия. Някои не си спомнят за славния и великия български народ, пред когото са треперели и гърци, и сърби, и всички славянски народи. Арелат на робството тага с стегнано съзнание, силите и погуба на българина, че той понася страданията като неизбежни и вече погубва единмирна с участта си на роб. А някои даже започват да се гърчат и се срамват да се наричат българи, за да имат някакви облати в обществото на турци-изнасящи и гърци - поитителни на родна вара и дух. И колят и бегат, и грабят и се гаврят, и изпозват труда на българина в ангари - турски работни мъжат се с разни изтроти да униожат всяко българско слово в църква, училище и дом - вероломните гърци. И турци, и гърци искат да силоват българския дух, за да могат да господаруват над него, за да го погубят като народ.

Но, вселен и неспособен е българският дух. Той всекога наред се тая в сърцето на българина-роб, за да се разгори един ден и не успета на забвено да въздъхва като легендарна птица феникс, и да яви на света, че българският род е силен и мощен, със слава и величие се обличен той, и не дойде ден следен и оскобяването от тираната на турци и гърци.

И този нескурящият дух - тлесна жарана, но никога несагаща в сърцето на българина - намерил обужие както в последната омарска колуба, така и в монашеския храм - поддържа от словената за славното историческо минало, окрилати наднадежта и варага, че правдата все някой ден ще възтържествува и ще даде победата на българскиа лъв. Този нескурящият дух ражда в 1722 г. в пределите на Самоковска епархия Отец Пансий, откърмен във вара в манастира "Хиландар" през 1745 г., съзидка и водител на 17-годишния му пребиваване в манастира обичай своето отечество и жидуващ за неговото оскобяване от верните на робството, за да се стигне до паметната 1762 г.

1762 г. - когато монах Хиландарска завърши своята "История славенобългарска", издадена във кьм своя май и многострадален народ: „О терзуване и вроуде!

ДА ПОМНИМ ЗАВЕТА НА СВ. ПАИСИЙ

Страница от оригинала на "История славенобългарска"

Предно на "История славенобългарска"

Поради що се срамши до се наречи болярин и не четши по своя жак и не дуваха Иако и ишлини българи царство и господарство. За тошко леве царствуйни и биш слави и чети по сво слава и много гуди от ина рилане и от луди гори дни ишлини...

И този лъв, разнел се като ево на джамански зньи по цалата българска земя, започна да троши робските окопи.

1762 г. - ден Първи от Възраждането на българския народ. Една малка Историчка - създана от един велик дух в словената борба за защита на своя род и евик пред монасите гърци и сърби; една малка Историчка - написана с любовта към цял един народ, обречен на загиване пред силата на побойствителния турски и на гръцкото духовенство; една малка Историчка - в която се крие безмерна скръб по съдбата на вероломните гърци; една малка Историчка - начато на спасението на българското племе; една малка Историчка - цяла епоха, която е първа страница на Българското възрождане и предвестник на по-настойните освобождителни борби на народа ни.

И Пансий пише своята история не от словените към исторически изследвания, а поради големата своя обик към отечество и род, поради болката, която е изпитвал пред страданията на народа си, поради горчината на някои свои събратя и сънародници, за да ги стресне, илюблин и заклейм я като родоотстъпници, и ако може, отговори да ги въздари към презрнатата от тях народост. И той отбелязва в Последовението на историчката: „Разложение на постоите ревности, жалост за своя българска роб, не яма нядно събра история за преславите деяния от прелесте време на нашия род, светия и вара. Завършек на един живи мир... Така аз претрах своето главоубие, от което много време страбах, така и от стогом много време боледувах - томо претрах поради олягомото желание, което имах... Прибавих и завърших казаните неща в тая Историчка в полза на нашия български род..."

И когато той пише своята история, не изгата споконно историческите събития, ги ползва за разбор и ги тълкува, за да постигне желаното от него цел - осъзнаването; той говори и с жар преминава от миналото към настоящето и бъдещето; не въплъща дословно всичко от своите източници, а го критикува пламенно и убедително, страстно и вълнуващо, и то не черпи силата на съдържанието си, а с памътка на разума, а с истината на съдържанието си. За него историческата истина има истинна стойност до толкова, доколкото може да отвори очите на сънародниците му и кьм ги отвори очи, да видат че какво си род не за да знаят миналото си, а за да познаят окаяното си положение на робин и така да проградят реален български събратя. Той величав българина не за да застане сега той в халас пред някогашната слава, а за да разтвори статистика ком-

дук и да заработи с въздишане и готовност за жертва пред олтара на свободата на отечеството.

И сам Отец Пансий, преобреният телесните си страдания, за които говори в Последовението на историчката, но въздано от това, което иска да извърши с неа сръд народа, той дава пример на такова жертва, която тръгва от град на град, от село на село, да разнеса своята история на места, за да и чете сам с въздишането на пророк, а на места - да и остава за претис. И той добре знае какво го очаква, ако история му попадне в ръцете на турци или гърци, защото немащъ лъжт извират от ревности и срещу турската власт и не макоко арест и неидват ками от неясно гръцкото духовенство. Но когато всичко това той върши от любов към своя народ и иска да му отреди по-добра участ пред семейството на свободните народи, сърцата е най-малката жертва, която може да даде неговото племе. И неидват ками от него, че тази жертва един ден ще бъде оценена от признателните поколения и сетне достояно възнаграден, стига Историчката да постигне своята завешта цел - пробуждането на братя-роб!

Резултат са обиднажасания. Защото до деня на смъртта му (имаме предвид 1773 г.) са запалени и изнетни 11 преписа от Историчката му, а вероятно е, че та си били много повече, шем до нас сетне достигат общо над 40 преписа. И това не ще да е една малка утеха за будителя на българския народ. Това показва каква голяма буря и патристично въздишане се предизвикала тая малка История в душите на слушателите, читатели и преписвачи.

Та има и още не преминава с шешен претис и преданост към тая История и великото дело на Хиландарския монах, когато предъвремено нейните страдания. Ко българско сръдно може споконно да чете „речете и думете“ на скривена светогора, която „както протек българин просто и напсал... и събрал тая история“?

Отец Пансий отдавна премина във вечноста. Но той е жив в нашите сърца и ще продължава да живее, аюга българска реч се носи по земята. Защото той ни открива истината, че един народ не умира, докато знае да пазя като светица своя евик, елика на деди и прадеди, за да го остави като скъпо наследство на поколенията.

Св. Синод на БЦП, имавши предвид разкобливането и светото дело на Хиландарския монах Пансий, се прекланя пред подвига на достояния за почит народен будител и с тържествен Акт от 26 юни 1962 г. го причислява към свитеца на родината ни Православна църква. Той заслужава да е в редиците на преславните светци на своя народ, а като се бори, труд и доказва, че имаме своя роден евик и славен род, и има своето място в светицата на българския оттар, за да се прекланяме пред светица му образ, като на мавителите пред престелата на Бога.

Денят на неговата блажена памет е 19 юни, а пения на св. преподобния Пансий Велики.

Отец преподобния Пансий Хиландарски, моли Бога за нас!

Славната е писана през 1962 г. по повод 200-годишнина от написването на „История славенобългарска“.

Стани ТОДОРОВ

Жизлото на св. Пансий и Хиландарския манастир не е скривана кълия, а претинажа злого отбранена книга (стъл) на востожната зъла на св. обител. Писаната кълия е овлочила два жилища епихи и параклис. Инокво Босороденски" на претия страниц.

ЮБИЛЕИ

Неофит Хилендарски Бозвели е една от най-светлите и ярки личности на нашето Възраждане. По времето на възрождението и до 1870 г. богослужението в българските църкви се извършвало на гръцки език, който бил непознат за местното население, но бил налаган от Цариградската патриаршия.

По това време, освен от турското иго, нашият народ е страдал и от така нареченото гръцко духовно иго. Цариградска-

а служба у българския народ шества за оставяне на своята просвета, култура и църковна независимост.

Неофит Бозвели е роден през 1785 г. в Котел. През 1803 г. той замества за Хилендарския манастир в Света Гора, където през 1810 г. приема монашеско постръжение. Там получава солидно по времето си образование в Света Гора, минва за „ученик“ калувер. През 1813 г. Неофит Бозвели пристига като таксидиот в Швеция, по то-

наред. В мислото на Неофит Бозвели българите виждат пламенен водач с голяма енергия, който може да отлечи борбата за независима българска църква.

През 1839 г. Неофит Бозвели пристига в Цариград, където се настанява при българските църковници в дваневото „Хамбара“ и поддържа връзки с блявски триаселствителни български църковници в Цариград. Тук той проповядва и в специална стая на Хамбара започва да извършва богослужение

зависимост се приемат от най-бузите представители на българите, сред които той намира верни съмишленници. Един такъв е известният патриарх Иларион Макариополски, роден в Елена. По същото време подобен по съдържание си е настанил в Елена и Иларион Макариополски. Вечни тези искания стават програма за началния етап на църковно-националната борба за осигуряване на културно-духовната самостоятелност на българския народ.

Неофит Бозвели интензивно работи за организиране на църковните българи и поддържа тесни връзки с активни дейци от външния свят на страната. Така в едно от писма си до негов познат се поддържа като „мертвело страдание“. Неофит умира на 4 юни 1848 г. в Хилендарския манастир при много тежки условия. Както за Васил Левски, така и за него не се знае къде е гробът му.

Борбата и страданията на великия български възрожденик не са направили. Той успява да събуди нашия народ за постигането на българската културна и църковно-национална самостоятелност. Една година след неговата смърт, през 1849 г. българите в Цариград вече имат свой храм „Свети Стефан“.

В Цариград той е запознат с Мелхизидек Чайковски – шеф на неофициалната полска агенция. Поради отричането на Цариградския патриархат от мурекото влияние и използвания връзки, които е установил в османската столица, Чайковски се намира в близост до българо-гръцките отношения и подкрепя Неофит Бозвели, който осигурява личната му безопасност и се връща в турски сивонци, които да взият в полза на неговата борба. Между двамата се установява дейно сътрудничество.

На 29 юни 1845 г. Неофит Бозвели и Иларион Макариополски са арестувани от цариградската патриаршия след открития на Света Гора. Окован във вериги като бунтовник, Неофит Бозвели е изпратен в заточение в манастирската лавра, а по-късно е преместен в Хилендарския манастир. Тук, както и при първото му заточение, той продължава борбата, която нише съчинява главно против фарисите.

През този период се създадени най-важните трудове на извещения. През 1846 г. написва известната си книга „Плач бедния Мати Болгарин“ (Мати Болгарин). В заточене-

Как е изглеждал на външен вид Неофит Бозвели

За съжаление той не е останал с портрета. Непохват на великия хидиш Папича съблича следното: „Като стенописан за видо Неофит Бозвели, не казват: той беше среден бл., червенолиц, с орлово нос, чалмателна брада, неистинно шестият вид, и писането си омониторско калямак.“ Непохват на

то той е при много лоши условия, като в едно от писма си до негов познат се поддържа като „мертвело страдание“. Неофит умира на 4 юни 1848 г. в Хилендарския манастир при много тежки условия. Както за Васил Левски, така и за него не се знае къде е гробът му.

Борбата и страданията на великия български възрожденик не са направили. Той успява да събуди нашия народ за постигането на българската културна и църковно-национална самостоятелност. Една година след неговата смърт, през 1849 г. българите в Цариград вече имат свой храм „Свети Стефан“.

Литературна, изобразяваща пазуването на братята от селата Абула Ализ през 1872 г., утвърждаващо независимата българска църковна хиерархия. С този акт се увеличават възрожденските борби за църковна независимост, започнати от Неофит Бозвели

великят български възрожденик.

В своята статия „Неофит Бозвели и българското възрождение“ от 1993 г., известната българска литературоложка Зина Маркова се пита как през 40-те години на XIX в. при условията на тежка робска действителност Н. Бозвели в един момент се оказва яряв идеолог на мащабно народно движение, организатор, политик, тактик, дипломат с професионални качества. Тя пише: „Отговорът вероятно е много прост – Бозвели е савоскръстен генин. В българските мащаби той е сравним с действително по-късно и изправен пред по-други проблеми Васил Левски. Ако трябва да очертаем незаимчива национална линия в българското освободително движение във всички негови етапи и прояви при целия период на Възраждението, бихме посочили, че нейните основатели са Васил Левски, Неофит Бозвели, Раковски и Левски.“

Любен БОЗВЕЛИЕВ

ВЕЛИК ВЪЗРОЖДЕНСКИ ВЪВЕЛЪЩАВЪЩЕЛ

160 години от смъртта му

тата патриаршия водела скрита борба срещу българската книжнина, срещу българския език и народностния ни традиционен език. Гръцките владетели в българските епархии изгаряли църковнославянските книги, прогонвали българските учители и съставящи и ги заместявали с гръцки.

Именно против това иго являва в борба напикт велики възрожденик Неофит Бозвели, който в книгата си „Мати Болгарин“ разказва за страданията на българите в онези години. Според акад. Михаил Арнаудов това произведение на Бозвели е третото по значимост за ранното Българско възрождение след „История славянобългарска“ на св. Паисий Хилендарски и „Житие и страдания грешного Софрония“ на св. Софроний Врачански. Според него тази книга характеризира най-добре национално и културно Възраждението.

Борбата на Неофит Бозвели за българщината, за Българската църква, за просвета и културно възрождение на българския народ, характеризира неговата упорита дейност, преминаваща през две заточения в Света Гора, на които е влиятелен от Цариградската патриаршия, и завършва накрая с неговата смърт при много тежки условия в Хилендарския манастир на 4 юни 1848 г. (през 160 г.).

Тази борба на възрождението не е направила,

за време един от най-големите среди на нашите неми. Там той стои близо 20 години и се занимава изцяло с проповедническа, учителиска и книжовна дейност и започва с даскалката Емилија Васкидовна полагат големи грижи за учебното дело в Швеция и го издигат като просветен център.

През 1835 г. Неофит Бозвели отменява в Крагуевац (Сърбия) учебното „Славянобългарско детство“ за малките деца, който за разлика от тогавашните буювари, като например „Рибина буювар“ на П. Берон, се състои от шест различни учебни книги.

За Неофит Бозвели любовта към Отечеството е най-висшето духовно качество, „един так дол“. С възпламеняване на неговите педагогически идеи в най-голямата и предводителна в тогавашния български език си дейност той има голяма заслуга към националната просвета през 20-те и 30-те години на XIX век. По-късно Неофит Бозвели се включва като идеолог и организатор на българското църковно възрождение за самостоятелна Българска църква.

След отчитането на своите книги в Крагуевац Неофит Бозвели се завръща и прекратя три години в селища и манастири из Търновската епархия, където се проповядва на гръцкото духовенство. По това време в тази голяма епархия народът застава против новоназначения гръцки митрополит Па-

на родния си език.

Неофит Бозвели да бъде назначен за Търновски митрополит. Цариградската патриаршия му отказала и изпратила в Търновския Неофит Византинос, който е платил на Патриаршата за назначаването, а Неофит Бозвели е поставен за негов протосинел и замества в Лисковския манастир.

Надлъстен пред Патриаршата и без никово разрешение на Високата порта, Бозвели е отвлечен през март 1841 г. от манастира и е заточен на Света Гора. По-късно той успява тайно да избяга и пристига в Цариград в края на август 1841 г. Оне през същите години смята година Неофит Бозвели открива до Високата порта обвинител меморандум, който е вложил програмни документи. Той съдържало най-основни искания:

1. Българите да имат върховен от своята народност и да избират от самите епархии;
2. Свободно да откриват народни училища и да издат книги на български език;
3. Да се състави българска депутация, независима от Патриаршата, която да взема всички нужди на народа пряко на Високата порта;
4. В българските градове създани да се установят не само на мюсюлмани, но и на българи.

Искане на Неофит Бозвели за национална просвета и църковна не-

ВЪ ОТЦИ ЗА ПОКАЯНИЕТО

Св. Йоан Златоуст

Дякото нечестие е презгоспоило ни, бежи е само в синай, но чрез омишане спрашано решение, човек безбожен забравя своето решение.

Ние имаме збриви наречти промолко, фромало сме пук (на земята), а козато преземем маха (в земята), поизва беме да е в нанаха бг да се покаже и да чрез умисне презобие от не се смее.

Тя (на земята) е с еуб без (бгметана) и пма, който си свещена, сам сярши себе си, а пма (на Свга) бгмакя прехоче че бжам изкузени в центъра за дремече на цялата бсмена, ако не попречт пма, то не изкузена.

За Голгофа не е само бжам изкузени в центъра, а фромало сме бреше за покаянието ни... Ако Той е промил макоха човечебско кма нивелици за пма, че не са църковния прародител покаяние, то още по-мако че отпаври нас, стипа само да покаже искрено покаяние и мако оставя бгмакя — да бгметана пма на бгфромелестие.

Докато още цинаша, фори в посаядени грех, лемна на болнична оградя при посмертно си издихание, козато напукна копрено на пма жибон, фори поизва не е ксво да се покаже. Обривеността на фромелестие не спешава бжамко човечебско.

Дякото се покаже пук (на земята) да покразе бжам Голгофа калко поизва да го поизва бжам (Свга) ако сме в арга, прародител за отпаври нас бгмакя да покразе, започна само пма мако акареше и бгбузача в безмерство, а фромало сме още пук, фори в бгбузача спарко да го употребява, то че има голяма поиза.

Св. Исаак Сириец

Смюни си мислеше парваня на парваняме в брешно и после покаяне се, а мако смия бисопамта и честна, а който са бжам чуровисти смия пма, и че парваняме смислом в своето покаяние.

Св. Кирил Карпаевски

За то, който още жибче в поизв бжам, никола не е ксво за покаяние.

Преп. Ефрем Сириец

Не се фромелати на кузбика, който пма бжамчаш чурманя поизва и пма кайфе. Още са мжар, още мжар, още мжар, още жибче, затова сега се бсече и не скърби за греша си, на спари гожили че се покаже."

Из "Съорозициа духовни извористи", том 7, Москва, 2005 г.

Превод от руски
† Славенски типологичен ИОНАНИЙ

НОВИ КНИГИ

Имаме от печат сборник, посветен на 70-годишнината от смъртта на световноизвестния учен богослов Николай Николович Губолюков (1863-1937).

Сборникът е своеобразен знак на уважение, признателност и поклон пред живота и творчеството на проф. Губолюков, заслужителски от няколко поколения научни работници — бащири и рунци, богослови и историци — който са дгматизирали на времето оценката дикото на бжамчаша учен.

Издаването на сборника е по инициативата на Богословски факултет на Софийския университет "Св. Кирил Охридски", на селища "Богословски мжур" във Свга за на учение в България, на БАН и на Губно управление "Архив" на МС.

Сборникът съдържа докладни от тържествено четене на паметта на заслужили професор, проведено на 20 март 2007 г. в София.

Издаването е в сериен типаж. Може да бже закуплено от Богословски факултет в София, Цената е 5 лв.

НИКОЛАЙ НИКОЛОВИЧ ГУБОЛЮКОВ
1863-1937

На 31 май в Хаджидимовския манастир на св. Георги "Последици" се проведе международна конференция за запознанство с деструктивните практики в новите религии. Семинарът беше открит от г-жа Раина Костандина, председател на УС на Центъра за проучване на новите религиозни движения (ЦПНРД).

Приветствено слово произнесе домакинът на семинара в Хаджидимовския манастир митрополит Натанаил. Сред гостите на форума бяха проф. д-р Иван Желев, директор на Дирекция "Древни вероучения" на МС, представители на местната изследвателска власт, журналисти от регионални медии. Организаторите на местата изследвателска власт, журналисти от регионални медии.

Митрополит Натанаил пристъпи и на двесте езика на семинара, като представи в дискусията и дискусионите по докладите и башиски наставяване участниците в проявата.

Тематично програмата на семинара беше разделена на два панела. В първия бяха включени изследвателски въпроси в сферата на приношения на някои от новите религиозни движения.

Интерес представлява докладът на св. Свещател Янакис (Славянска епархия), който изложи разликите психологични фазы, през които преминават последователите на тези движения.

Гл. ак. Костандина Фучет от Богословския факултет на СУ представи изследването на някои стари славянски варианти, намекна много в традициите на БПЦ и придошли християнско осмисляне.

Благочестив Върбаков (ШПНРД) се опита да откри корените на някои от новите религиозни движения в древните ересы, осъдени в Вселенския събори на Църквата.

Вторият панел на семинара беше специализиран и в него бяха включени доклади за отделни религиозни движения. Фридрих Грийс, председател на FECS (Европейска федерация за изследване и информироване по въпросите на сектанството), изнесе доклад за деструктивни практики в католическия орден "Орден Деви". Интерес предизвика докладът на г-н Олег Зае от Русия (който по изследователски причини не успя да бъде прочетен). В него бяха изложени сведения за сектантските структури в максимално вътрешноуправленски групи на Руската православна църква.

Архимандрит Христомир Майданов от Гер-

АНТИСЕКТАНТСКИ СЕМИНАР В ХАДЖИДИМОВСКИЯ МАНАСТИР

ния пжк се опита да изнесе въпроса за глосалитет на новите религиозни движения.

Във връзка със възвися интерес в България през последните няколко години към някои източни движения и техните духовни практикуми, ак. Анна Маринова от БФ на СУ представи религиозното движение "Трансцендентална медитация", което изложи разликите психологични фазы, през които преминават последователите на тези движения.

Гл. ак. Людмила Савова (БФ на СУ) спря вниманието на участниците вжур едно изследване за широката религиозност в България, обхващащо движение, наричано себе си "Придетел на Бруна Грийн".

Г-н Зарко Маринов, ак. редактор на славянски вестник "Отзвук", говори за организираността на обществени прояви от привърженици на движението "Анастасия" в Смолян и други градове на страната. Той обърна внимание на манипулативната им и подвизава дейност спрямо служителите в общинските структури в тези градове.

Извън темата на семинара беше докладан на д-р Жасмина Доколанова, която дарира основния характер на т. нар. сект и движения и се опита да открие причини които породиха интереса към него от страна на тийнейджърите в България.

На 31 май след края на обявената програма участниците в семинара имаха възможността да се насладят на манастирската вечеря. След службата митрополит Натанаил благослови да

бже изнесена чудотворната икона на св. Георги, за да се поклонят пристъпихащите. Негово В.

Чудотворната икона на св. Георги от Хаджидимовския манастир

сокопророческото разказва за чудотворното явяване на иконата на св. Георги и проследи историята на манастира до днес. Разказана бяха и някои от чудесата, станали в последните години. Архимандрит Серафим, д. г. изуми на манастира, събра слушателите на изслушание и други музика, които продължаваха до днес, и ще бъдат издадени в книжка.

Всяка година в нашествието на празника на св. Георги са обгет послеще поклонници, които остават да преминават в храма, с надежда светелост да им помогне. Една от най-новите свидетелства за нескончаемата чудотворност на св. Георги е проговаряната да им помогне. Една от най-новите свидетелства за нескончаемата чудотворност на св. Георги е проговаряната да им помогне.

В манастира се служиха вселни днес. В двелни и на по-големите светни дни празници богослужението започна по-късно от обичайното — в 7,00 часа, съответно литургията — в 9-30 часа.

На 1 юни — Неделя на селища — участниците в семинара спяха в гр. Горе Делчево в храма "Св.

Кирил и Методи", за да пристъпят на св. Литургия, отслужена от Невропатския митрополит Натанаил заедно с Драговитския списков Даниил и свещеници. След литургията бже отслужена и молебствена служба. Международния ден на детето.

На гостите в храма им направи впечатление множеството деца, някои облечени в специални си дрехи на ипнокончета, които смия уверено замеска своите родители и помагаша по време на богослужението. Другите момичета и момчета, които не бяха сред малките поклонници в църквата, бже благодарение се черкуваха и се включваха при общото четене на "Символа на вярата" и "Отче наш" с текста на св. Литургия в ръка.

Стана ясно, че отговорни за приобщаването на тези деца бжам манастирски богослужители и делята си селища за дейност в тази сфера са архиепископът на храма протопрейер Стефан Т. Александров и манастирският богослов Валентин Атанасов, който води както неделното учение към връчката "Св. Кирил и Методи" и часовете по "Религия" в гр. Горе Делчево.

Хористите пяха източнороческите песнопения. Византийският им имат сестра София от Гоределчевския манастир "Животворенни източници", както и г-н Панагаринов, който живее от Гърция и води курсове по източнороческо пение.

При закритието на семинара в Хаджидимовския манастир по-късно през слия днес по покана на владиката Кирил Василев, зам.-декан на изследователската дейност в Югозападния университет.

Изслушание обобщенията от семинара и след него треговата си относно състоянието на обществото ни, останало бже идея. Проф. Матеев изслушаваша и вие поизва на идеите и изрази надежда, че БПЦ ще осъзнае възможния период, в който семинара и ще помогне на обществото ни.

Митрополит Натанаил зврши събитие, като отпозвоно прикани участниците в семинара с търпение и любов към ближия. "А ближия е всеки човек, допна на св. Георги и църква."

След двата дни, прекарани в това клуче от Невропатския семинар, се стигна едно нещо — тук и там участниците в семинара работи не само с благословието на архиепископа, гржи и любов на делото Горе Делчево в храма "Св. П. РАЙЧЕВА

През последните няколко месеца в обществено пространство актуалност доби тя нар. емо *вижнем*. Интересът към него беше предизвикан от опитите за самобуйство на няколко тийнейджъри от различни градове на страната. Обявено между тях младежи е, че са на етапа и съща възраст (15-15 г.) и че са почитатели на само убийство, отколкото в останалите сексуални и психични медии. По-специално внимание на проблема обрвна Нова телевизия в предаване "Темата на Нова", излъчено на 18.05. 2008 г.

"Емо" или "емо" (както по-честно се произнася от извизана) е съкращение от

ЕМО и подраствашото поколение във България

антиягската дума *етона* (emojants) която в превод означава емоционален.

Стелт, който досега е известен под името емо, е музикална генерация, която тече в музиката и по-конкретно като разновидности на емоционално зареждане. Пък рок в началото на 80-те години на ХХ век.

Зараждането на така наречените емоюк

(emojotes, което е кратко пък за emotional hardcore) започва след окончателното замръзване на висшето училищно хардкор пък, свързан предимно с творчеството на Minor Threat и насочването на музиката към мелодичен рок и чувствения пък. В своето развитие от 80-те години на миналия век този музикален стил претърпява няколко кълни и много промени в стилистиката си.

В големата си част това съдържа в себе си само текстове, изразяващи самосъжаление и негативност, но и текстове, изпълнени с позитивизъм и радост. Доказателство за това са: The Academy Is... "Black Mania", в което го изпълнение с послание срещу механизацията музикалната индустрия и *Bury Me - Land of Fire - Band of Fire* - балада за върналата у дома, за наследката и щастие.

За някои от композиторите на това направление

в музиката са характерни писмни и пещ, а в други стоновите и нещато? преминават във вайк. Повечето от текстовете са за нещастна любов, несправедливост, за жестоки и притиснати с насиние свят.

Не са малко случаите, когато широк музикален диапазон - от мелодични балади до тежки, дори твърди като пукотина, за всички групи те могат да се сравняват. Всяка от тях изразява смятани си по различен начин, но задължително следват в емоционалността да е искрен. Важно е да се подчертает, че групите в този жанр не прокламирайт и не подкрепят самоубийството, напротив, много от тях участват в различни инициативи против самоубийствата.

Мако след 80-те години утробата на термина

възраст както при всички младежи, така и в последователно на това движение се забелязва склонност към самоубийстване и често съма на настроението, породено от по-особено им отношение към забивания си свят.

Като техните връстници, така и емо последователите търсят истинска та и щастлива любов и много често изпадат в отчаяние, когато не се отговарят на чувствата им. Според теорията екзистенциална философия, изградена в интерес-пространството, та и откровено насилство, злато и патич се обявяват за мир по целия свят. Не са малко случаите, когато на реалния "естествен живот" и не ги приемот. Имено зато само дълги бретоци, за да се прикрият от страна на забиващите си свет и нерабици.

Как изглежда класическият емо

Тийнейджър с тълмин коса, в които понякога има и разцветени кигури в ярки тонове. Особено важна е прическата, която представява вълни, прав и федейо гребен, който обхваща заврва половината лица. Отстранява коса роншава и стелта. При някои от момичетата се срещат прически, наподобяващи десетките, като например двете опашки или вилките с множество фибики във формата на сърдича. Кълти при момичетата и някои при момчетата задължително се бледа, за да може лесно гримиратите в черни очи да изпъкнат като ярки петна. Ефектът, който се търси е свързан с това, че очите са огорчени на душата, а светосен радост емоционално. Затова много често с черни моливи се рисуват сърчи моливи, което емоционално емоционално емоционално.

Обикновено това са младежи на възраст между 14 и 18 години. Те са лесноярни, напорди които често изпадат в депреси. В тази

терии тесните тълмин панталони, в повечето случаи движис, износен или имитиращи подобен ефект, дължително с тоци. Типични за този стил са обличаче са тесните тесни с разкъсани на парчета ронизи сълза. Класича в жарра е паплато "Емо". Задължително се ходи с чанти през рамо от тина раница, която трябва да съдържа със значки. Носете се в кигурят в черво или в някои слушачи и в сребристо.

Неотгласен елемент от външния облик е съзнателно пиринкване. Той може да е на носа, на устната, на виските, на езика. Според информацията от Интернет не

тът, че някои от тях дори стигат до самоубийство. Според някои, емо младежите правят това искрено целуно за си доставят удоволение, но повечето от представителите на стила отричат това, като твърдят, че смятат за нещастно на положителни емоции, че са актинни, живини и дейни, а апатити и меланхолична са нещето нужно за тях.

Класическият стил емо последовател

е чувствителен, постоянно е тъжен, гледа на живота от гъмата страна и понякога, не намиряйки смя-

кои емо последователи си правят "тунали - огромни дупки със ширина около 12-16 мм, в които се слагат специални кигури обхващащи или турле-обхваща формата на гирек".

Като се има предвид възрастта на емотата, трябва да се спомене, че това е периодът, когато те съзират не само физически и психически, но се ориентират и сексуално. Затова много често при тях се забелязват бисексуални или homosексуални влечения. Според някои екзистенциалисти, подемът на емоционално обиче, който е говори за несъвършенство на емото, по-точно биха могли определения като асексуален или унисекс или, зашто повозите трина мекдун от страна на емо момчетата са силно размити. Причина за това са еднаквиите прически и гримът, които задължително се бледа, за да може лесно гримиратите в черни очи да изпъкнат като ярки петна. Ефектът, който се търси е свързан с това, че очите са огорчени на душата, а светосен радост емоционално.

В изброяните характеристики на вниата на емо последователите повечето хора се забелязват особено на опасност за темна живот или за издрато им, зашто приемот това за мода. За съжаление обаче, трябва да се спомене, че класическият емота са склони да си причинят болка чрез нарязване, порависе или изгаряне. Оне по-притеснителен е фак-

емота, които кончат с самоубийство на класическо ниво. Няма да е далеч от истината обаче, когато в България не се появят и истинските емота. Сигнал за това са вече няколко случая в България (през последните две-три години) на опити за самоубийство от привържаници на емо движение.

Така например преди десет години в 14-годишния момчето от Благосград момчето в ужас хиляди родителите, следа като се разболва и преминава в обществено състояние на популяризиране сред тийнейджърите "Емо Style". Деветът на двесте девойки бля "Кузнатик новек" десите, край на любимите си.

Преди около месец друго 15-годишно момче от Бургас, също почитател на емо движение, следа не вали на друго от алкохолно отравяне.

Не искам да завршвам изложението си с критика и предпазни мерки, местното, училището, ед на или друга институция, зашто отговорността за предотвратяване подобен резултат вина е върну както обществу.

Не трябва въ осемдесет години да свитите

почитатели на това движение, зашто както всички групи в преминава в емота и се онитат да изградят определена идентичност и вниа за живота, различна от вниата на техните родителни.

За разлика от предшествителите, които се прекланя на авторитетни и имаха идея за живота и емотата, това поколение е консуматорско, то е възлятило единствено и само в задоволяване на материални потребности и е нечувствително към темни, касеции емоционално, училище, традиции, морал, а за врира да не говорим. Те нямат интересни и идеални устизна, искат да онитат и да усетят всичко. За так е важно само настоящето, зашто връпката с миналото често емо момчетата са обявявани за емоционална, поради типичния им унисекс вий и са обект на подигравки и дори мактретиране от страна на своите връстници или по-големи младежи. Според самите емо младежи наследството се проинава към всички емота, в които емо момчетата правят доста затворени, необщителни и интровертни личности. Това е причината те да не поддържат социални контакти извън група на себеоподобити.

Благодарение на по-слабия си характер те не намиряат сили да се свържат с тългата, обидата и огорченето и често посват към самоубийство. По мое мнение, в България имаме повече псевдо

Жасмина ДОНОВА

Всконният онит на Църквата не доказва, че дори в най-трудните времена, в недомыслие и борбата за оцеляване, винаги са се намразили хората, които да адат по нещо от себе си, за да построят нов храм и да му придадат достоянен вид.

Инициативата за построяване на параклис в лъра на микрорайона "Дарения" общинска болница в град Кнежа се ражда

са избрани светите безсребреници Козма и Дамян. Кампаната по набирането на средства започва на Възкресение Христово 2007 година.

Председателят на настоятелството при свирския храм – свещ. Теодор Димитров и инициативният комитет за построяване на параклис организират набирането на средства в Кутиня за дарения са поставени в храма и на различни места

СВЕТИТЕ БЕЗСРЕБРЕНИЦИ ШЕ СЕ МОЛЯТ ЗА ПАЦИЕНТИТЕ НА БОЛНИЦАТА В КНЕЖА

среди членовете на настоятелството при свирския храм „Света Троица“. С готовност и желание се възприета от кмета на общината – Симеон Шарбански. Намират се и тавина, които да възразят...Ама защо да се строи параклис, като си имаме църква? Тези хора явно забравят, че си имаме църква? Тези хора, на които трябва да предстои тежка операция, не винаги има сили и време да отиде до храма, за да запали свещника, гъна и спрската която отдалечина до болницата.

Още в началото има велико съгласие по избора за място на параклиса. За негови патрони

в града, една има и в сградата на общинската администрация. Проектът е направен от архитект Зачева и М. Илиз. Със съдействието на кмета и общинските светятели е одобрено местото за строение. Общинското ръководство, неправителствените организации и християните от сиропита помислят бързо да започне постройката.

Първата кмета и полагането на основния камък с извършване с тържествено водосвет на 28 май 2007 г. До края на годината сградата е завършена. Започва набирането на средства за нейното благоустрояване.

Храмната икона на

светите безсребреници Козма и Дамян е дарение от Ц. Стоянов – преподавател в Софийския Богословски факултет. Иконата на Спасителя Исус Христос с подраза от свещеник Теодор Димитров е и донесена от Москва, а иконата на Божият митрополит Климент. На службата присъстват свещеници от Враца, свирското духовенство, кметът на общината, служители от микрорайонната болница и много християни от сиропита.

Дела от сиропита организират изложба базар на бодисани яйца и картички (инициативата е на свещеник и духовник настоятелство). Със събраните средства и с пари от кутиня за дарения в храм „Света Троица“ е празник в София Бронзовият свещеник, Възходът с търж. с платен

само металът за изработването. Трудът е дарение от жената, която изработва и често име не успя да науча.

На 15 юни 2008 година – Петдесетница, направила е тържествен свещен от Негово Владичество Врачанско митрополит Климент. На службата присъстват свещеници от Враца, свирското духовенство, кметът на общината, служители от микрорайонната болница и много християни от сиропита.

Успех да посета малкия мотливен дом следва на следващия ден – празника Свети Дух, Христиняване с такси.

Отец Теодор ве клонича и ме завесе да не покаже параклиса. Между другото в тиха болнична част двор си има нетолкова крапа мотливо призоваване към духовно общение с Бога. Оставихме свещици на бронзови свещници, отпразничахме кратка молитва и си тръгнахме, споделим от благия поглед на двамата безсребреници изобразени на иконата. Младшиката сестра, на която върнахме клонича, сподели

дети с насвагола радост от новата промяна. Преди да се отдалечи към входа на болницата, тя каза едно изречение, което се запечата дълбоко в съзнанието ми. Останах с чувството, че нейните думи са отпразничаха към целия български народ: „Трябва да се върнем към въртата в Бога, защото като изгубим нея, изгубиме и чешковото у себе си!“

Петан ДИКОВСКИ

Щрихи върху някои от 7-те смъртни грехи

Знаем ги

- 1) Гордостта с нейните аспекти: високомерие, надменност, сплъщане поночига до прегрътно жестоко отношение към ближния, породени от ситно развито чувство за важност.
- 2) Сребролюбивото, което е коренно във всички злини, по думите на св. ап. Павел (1 Тим. 6:10).
- 3) Блудният грех.
- 4) Превъзходство, прегледното чрезпогодие, което по думите на френския философ Мишел Монтен убива при хранене с вилната, люлющата и която много повече хора, отколкото оръдията по време на война.
- 5) Завистта, изразена преди всичко в клевети от омраза.
- 6) Зпориченото, злословеното по чужд адрес, безотговорното разпространяване на чужди грехове по прищита „девши-казали“. „Този, който иска да сплси душата си, не се задоволява с чужди грехове, а винаги на себе си да бъде с чистото сърце и разкаяна душа“, учи ни св. Антоний Велики.
- 7) Личността, наречена от нашия народ „мързеп“. Бог иска да нас молита и труд, труд и молитва – споделя

реша нашите сили и здравословното ни състояние. Затова прен. Макарий Египетски ни съветва: „Работи така, като че ли нико ще живееш, а живи така благочестиво, като че ли утре ще мрнеш, защото всеки един от нас носи в себе си своята смъртна присъда, дошъл като временен гост на земята.“

„Възкриснал рано в гърлята дни на седмицата, Исус се видя първоначално Мария Магдалина, от която бе изгонил седем беса“ (Марк. 16:7). Дали този евангелски стих не е послужил на светите отци и на учител на Църквата да определят горните седем смъртни човешки грехове?

Елена
КОНСТАНТИНОВА

ЧУДОТВОРИТЕ ИКОНИ НА БЪГАРИЯ

Иконата се пази в храма „Св. Георги Победоносец“ в Либов. Според предание небългарски турци са се опитвали да преминат моста между турската и българската част на града, но св. Георги се възбавил на коня си върху моста и спирал нашествениците. Създава и в гърба си пуйче на чуждогостно изземане на душовете бони. Спразнащите преследователи в смалта църква пред чудотворната икона на св. Георги от църквата на икономската на св. Георги от църквата на икономската на св. Георги на вързана каменна икона на свещта, която християни намърши в гбора на турската джамия в града в първите месеци сиег Освобождението.

СВ. БОГОРОДИЦА

мо българите разбуваха войската на Теодор Комнин. Божията Майка се почита като покровителка на гр. Несебър, защото според предание нейното чудотворно икона многократно е спасявала града от нашествениците.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕ ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	21,00 лв.
6 месеца.....	10,50 лв.
3 месеца.....	5,25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНДЛК, София – 1000
ул. „Обирини“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛЕ Танка Тончева Христова
e-mail: zupress@diverbg.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Работеща в сътрудничество

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN: BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

Съветваме да се избягва използването на пощенски линии или по банковата сметка,
а когато да се избягва използването на пощенски линии или по банковата сметка,
„Църковен вестник“ създава специални текстове и изображения и не
бъва да се използва за политически нужди.